

Ordsfører har jevnlig talt om, at der for Kampen i første Linie, for Kampen paa Søen, skulde gjøres overordentlig Meget, at dette Forsvar skulde gjøres saa stærkt som muligt; men jeg kan ikke Andet end gjentagende og gjentagende gjøre opmærksom paa, at i Virkeligheden bliver dette Forsvar i første Linie af Flaaden for Sjællands Kyster svagere efter Flertallets Forslag end efter Ministerens Forslag. Dersom vi nu gaa videre og undersøge Forholdene ved Forsvaret i 2den Linie, hvormed Flertallet betegner Hærens Kamp ved Sjællands Kyster, da kommer vi atter her til et af disse Punkter, hvor Flertallet har talt saa meget om, at gjøre Noget, og hvor det ogsaa konsekvent burde have gjort overordentlig Meget, da det, som bekendt, ikke vil have nogen Fæstning og ikke vil have et Forsvar i 3die Linie, men hvor det i Virkeligheden har gjort overordentlig lidt. Jeg skal i den Henseende gjøre opmærksom paa, at dersom man forudsætter, at det har kunnet lykkes at koncentrere al den Styrke til Sjælland, som man overhovedet vil koncentrere der, vil man efter Flertallets Forslag have en Feltvær paa Sjælland paa 18 Batailloner, 9 Eskadroner og 12 Batterier, efter Ministerens Forslag derimod 30 Batailloner, 13 Eskadroner og 11 Batterier. Det Sidste er altsaa en Styrke, der i det Mindste er en Trediedel større i Fodfolk. I det Tilfælde, at det derimod ikke har kunnet lykkes at faae hele Styrken koncentreret til Sjælland, bliver den efter Flertallets Forslag 9 Batailloner, 5 Eskadroner og 12 Batterier, men efter Ministerens Forslag 19 Batailloner, 9 Eskadroner og 11 Batterier og uden en Fæstning bagved, hvorfra et sidste Forsvar kan ydes. Da det erede Flertal, som bekendt, ikke har nogen besættet Reduit paa Sjælland, og da det selv maa erkende, at der i saa Tilfælde til Hovedstadens Sikkring mod Overrumpling vil behøves en mobil Styrke, der ikke godt kan være ringere end 5 Batailloner af Linien, bliver Forholdet imidlertid i Virkeligheden det, at der efter Flertallets Forslag til den Kamp ved Kysten, som der er talt saameget om, dog i aller gunstigste Tilfælde kun bliver 13 Batailloner af Fodfolket disponible, og i Tilfælde af, at Koncentrationen til Sjælland ikke er lykkedes, endda kun 4 Batailloner. Her er der imidlertid endnu en Omstændighed, som man særligt maa erindre. I de første 6—7 Aar vil Flaadens paatænkte Udvikling ikke være bleven gennemført, og altsaa vil der i Forsvarets første Linie ikke engang være det, som paaregnes af det erede Flertal. Altsaa i de første 6—7 Aar fra 1876—1882, netop i de Aar, i hvilke man med en vis Grund kan formode, at store europæiske Begivenheder kunne komme til at finde Sted, hvor man kan tro, at Fristelsen til at lægge en Haand paa Danmark for at tvinge det ud af dets tilbageværende neutrale Stilling, kan komme, — hvad giver Flertallet i disse Aar til Forsvaret af Sjællands Kyster? I

det Væsentligste kun en Hærsafdeling med 13 eller 4 Batailloner Liniefanteri. Thi Forsvaret i første Linie vil i al den Tid kun være mangelfuldt udviklet; selv om de Hærens Lovforslag vedtages imorgen, faae vi nemlig desværre ikke de nye Skibe før om 3—6 Aar. Hvad gjør altsaa det erede Flertal? I den lange Tid, som vil behøves for at faae Flaaden tilstrækkelig udviklet til at optage den første Kamp ved Kysten, gaar Flertallet hen og svækker det eneste fuldt udviklede Waaben, som Landet i Diebliffet har, nemlig Hæren; istedenfor i det Mindste at lade Landet beholde dette Waaben, som det har, gaar det hen og formindsker og svækker det. Derfor er der for mit Bekomvende ingen Tvivl om, at dersom jeg vilde lave et eller andet Forslag, der var rigtig stiftet til at dække hele Folket i Søen ved at bilde det ind, at der virkelig blev gjort Noget for Forsvarsvesenet, og dersom jeg samtidig vilde ordne det saaledes, at Landet ikke fik noget ordentligt Forsvar, og at det endog blev overordentlig let at faae det eneste, helt udviklede Waaben, vi nu have, ud af vor Haand, saa behøvede jeg kun at tage det erede Flertals Forslag og dets hele Forsvarsplan. Thi jeg vil sige det rentud: Flertallets Forslag giver i alt Fald foreløbig Intet til Betyggelse for Landet; det er min fuldeste Overbevisning. Jeg kan vel forstaa, om erede Medlemmer kunne sige, at der kan reises Tvivl, om den Betyggelse er tilstrækkelig, som de Foranstaltninger, den erede Minister bringer i Forslag, ville yde — det vil jeg villig indrømme — men ligesaa vist mener jeg, at det er utvivlsomt, at medens han dog har Ret til at paaregne nogen Betyggelse, giver de Hærens Forslag aldeles ingen. Nu er det ganske vist, at den erede Ministers Forslag jo for Hærens Vedkommende koster omtrent $\frac{3}{4}$ Million Rd. mere aarlig, og jeg kan tilfulde forstaa, at erede Medlemmer — jeg anser dette for fuldstændig berettiget — lægge stor Bægt paa det finantzielle Hensyn, men det stiller sig dog for mig saaledes, at det, man nu maa overveie, er dette: Er Flertallets Forslag de 7 Millioner Kr. værd, og dersom man vil gaa saa høit, er det saa ikke bedre at ynde større Betyggelse ved Ministerens Forslag ved at gaa saa meget videre og lægge $\frac{3}{4}$ Mill. Rigsdaler til? Jeg for min Person har den bestemte Overbevisning, som jeg ikke skal genere mig for at udtale — jeg anser det endog for min Pligt at udtale den —, at Flertallets Forslag ikke er de 7 Millioner Kr. værd; ikke paa nogen mulig Maade. Har Landet ikke Raad til at give Mere — jeg tror at det har det, men jeg skal indrømme, at Meningerne derom kunne være delte — er det meget for meget at give i Forhold til, hvad man faar derfor efter Flertallets Forslag. Det erede Flertal begaar nemlig efter min Opfattelse den store Feil, at det med Hensyn til Hærens Ordning stiller saadanne Fordringer op, som ikke samtidig kunne fyldest-